

Invaliden støtter sin Adkomst til Pensionen, ere virkelige Beviser og ikke Proformabeviser. Dette kan man ikke bebrejde Administrationen. Men naar der skal udrettes Noget i den Retning, som vi her idag Alle have støttet med Velbillie, saa tror jeg, at det maa bæres frem af en Stemning ligesaa vel hos Rigsdagen som hos Regjeringen, og jeg tror, at Grundbetingelsen herfor, nemlig at denne Stemning allerede er tilstede i Befolkningen, virkelig er tilstede. Sagen er den, at ude i selve Befolkningen, hvor disse gamle hæderlige Mænd, der nu næsten Alle have naaet en fremrykket Alder, leve, har Deltagelsen med dem og Følelsen af, at de have et uhyldbestgjort Krav overfor Staten, vundet en saadan Styrke i de senere Aar, at jeg tror, at Regjeringen virkelig vilde imødekomme et almindeligt Ønske, naar den vilde tage Initiativet til at gjøre Noget i denne Retning.

Schelde: Det er ikke for at tilraade det høie Thing at stemme for Udvalgets Indstilling med Hensyn til Invaliderne, at jeg tager Ordet, thi det er jeg overbevist om, at der er Stemning for, og det er ganske naturligt, at Følelsen maa diktere en saadan Afstemning. Men naar Sagen bliver henvist til Finantsministeren, saa gjælder det om, hvordan Udfaldet deraf bliver. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) i, at det sædvanlig har viist sig, at Indstillingerne blive tagne til Følge; thi naar vi se Finantsministerens Skrivelse af 13de Oktober, er der, saavidt jeg kan se, kun et eneste Andragende, som er taget til Følge; altsaa, det forholder sig ikke rigtigt, som det ærede Medlem udtrykte sig. Dette fremfører jeg nu ikke for at bebrejde den høitærede Finantsminister dette, thi den høitærede Finantsminister handler efter sin bedste Overbevisning, og hans Følelse er vistnok i denne Henseende ligesaa varm som vor; men det er naturligvis vanskelige Forhold; der er ikke givet noget Fast, som Finantsministeren kan gaa ud fra. Der udøves en Borgerpligt i Krig og i Fredstid; den er af forskjellig Betskaffenhed; men i Krigen er den jo mere farlig; den udøves for Fædrelandets, for det Heles Vel; men det Offer, der bringes, er ulige, enten det er den Fattige eller den mere Velstaaende, som muligvis ved Udøvelsen af denne Borgerpligt bliver mindre arbejdsdygtig. Jeg finder derfor, at der burde komme Bestemmelser frem, hvorved de, som sætte Alt, hvad de have til Raadighed for deres Eksistens, overstyr for at udøve denne Borgerpligt, kunne blive hjulpede fra

Statens Side. Det er noget strengt, at en fattig Mand, naar han i Udøvelsen af sin Borgerpligt paadrager sig en Svagthed, om hvilken det vel ikke juridisk kan bevises, men om hvilken det maa anses for givet, at den er en Følge deraf, at han saa, naar Alderen kommer, og denne Svagthed tytrer sig stærkest, skal blive henvist til almindelig Fattigunderstøttelse; det er Noget, som saarer Følelsen. Jeg vil saaledes i Almindelighed lægge et godt Ord ind for, at denne Sag kunde blive taget op til Behandling, saaledes at der kunde staffles lettere Afgang til Hjælp for de paagjældende Folk. Der er et Par Andragender, som jeg har tilladt mig at indbringe, og som jeg skal fremføre nogle Ord om. Det er da først Indstilling Nr. 12 (Betænkning Nr. 3), nemlig Andragende fra Husmand, Dreier Hans Jørgensen af Sønderstov Mark. Det er, som den ærede Ordfører allerede har sagt, et Andragende af en fra de andre noget forskjellig Betskaffenhed. Han har ikke været saaret, men efter Lægeerklæringen er det utvivlsomt, at hans Brystsvagthed stammer fra Dannevirkestillingens Rømning, altsaa nu for 20 Aar siden. Han har haft Lungebetændelse 12 Gange; hans økonomiske Stilling er saaledes, at han er henvist til at leve af egen Virksomhed, og han har 5 Børn. Det ser ikke glædeligt ud for en saadan Mand; derfor tillader jeg mig særligt at anbefale hans Andragende. Dernæst er der Indstilling under Nr. 18 (Betænkningens Nr. 46), nemlig Andragende fra Krigsinvalid Husmand Hans Christensen af Høierup pr. Kolding. Han blev saaret, det kan bevises, Ruglen sidder der endnu. Han blev saaret i Skedslaget den 25de Juli, men den 1ste September næstefter meldte han sig til Tjeneste. I Januar 1851 blev han kassjeret og fik Pension indtil 1856. Han har i længere Tid været indlagt paa Sygehøjet i Kolding, fordi Saaret bulnede op paa Grund af Trebler af Klæderne, som vare komne ind med Ruglen. I 1856 blev imidlertid Pensionen taget fra ham. Der maa naturligvis have været Noget, der talte derfor; men nu er han 60 Aar gammel og er alene henvist til sit eget Arbejde for Jøden; men med den mere fremrykkede Alder viser Svageligheden sig stærkere. Jeg finder derfor, at han uhyldbestgjør de Betingelser, som der saa ofte er anket paa ikke ere tilstede. Han er bleven kassjeret, men han lod sig ikke kassere i Farens Tid; dengang var han vedblivende med; han blev først kassjeret, da Krigen var sluttet. Han er saaret og han har haft Pension, og jeg finder derfor, at der er al Grund til at lade ham komme i Betragtning, hvorfor jeg ogsaa paa det